

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/54/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1322204046
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová, st.
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1322204046.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej st. a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobkyne: J. D., Q.. XX.XX.XXXX, U. J..O.. Y. XXXX/XX, U., zastúpenej J.. J. E., advokátom, so sídlom U. XX, U., proti žalovanej: X/ J. R., Q.. XX.XX.XXXX, U. G. XXX/XX, U. G. Ž. X/ Z.. H. K., Q.. XX.XX.XXXX, Y. R. A. XXXX/XX, U., o určenie vlastníckeho práva a návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, na odvolanie žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III č.k. 64C/52/2022-80 zo dňa 3. januára 2023 v spojení s opravným uznesením č.k. B3-64C/52/2022-145 zo dňa 3. apríla. 2024 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením č. k. B3-64C/52/2022-145 zo dňa 3. apríla 2024 p o t v r d z u j e.

Žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie konanie o žalobe žalobkyne zastavil (I. výrok). Konanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 12.12.2022 zastavil (II. výrok). Žalovaným 1/ a2/ nárok na náhradu trov konania o žalobe a návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nepriznal (III. výrok).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou zo dňa 6.9.2022, doplnenou dňa 3.10.2022, sa žalobkyňa voči žalovaným domáhala, aby súd určil, že je výlučnou vlastníčkou rodinného domu súp. č. XXXX, postaveného na parc. č. XXXX/X o výmere 379 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, orientačné č. XX, nachádzajúci sa v U. na ulici H. N., parcely registra „O.“ evidované na katastrálnej mape, pozemok parc. č. XXXX/X o výmere 609 m², druh pozemku záhrada, parc. č. XXXX/X o výmere 379 m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvoria, ktoré nehnuteľnosti sú zapísané na LV č. XXX pre k. ú. T., obec U.-m. č. Q. J., K. U. Z., H. J. D., N.. K., Q.. XX.XX.XXXX, U. H. N. XXXX/XX, XXX XX U.. V rámci skutkových tvrdení odôvodňujúcich svoj žalobný návrh uviedla, že v roku 1962 vyššie uvedený rodinný dom stavala spolu s rodičmi a manželom. Tvrdila, že prvú polovicu domu vlastní z titulu stavby a druhú polovicu v roku 1988 odkúpila od svojej matky. V dedičskom konaní po otcovi A. K. stratila 1/4 podiel vlastníctva domu preto, že si v dedičskom konaní brat H. K. uplatnil ako pohľadávku hodnotu 4 092 Kčs za účty, ktoré zaplatil za dovoz stavebného materiálu. Neskôr sa z čestného vyhlásenia matky dozvedela, že všetky účty mu boli ešte oboma rodičmi preplatené. V dedičskom konaní po bratovi H. K. zdedili predmetnú nehnuteľnosť jeho deti - žalovaní 1/ a 2/, každý v 1/8. Žalobkyňa uviedla, že jej starší brat si pozval ju a jej matku do Justičného paláca, kde im na chodbe dal podpísať listinu zo dňa 27.5.1966 a žalobkyni aj tzv. Darovaciu listinu z toho istého dňa, ktorými ako dedičia žiadali opraviť právoplatné rozhodnutie D 273/66-17 zo dňa 6.4.1966 na tom základe, že im pomáhal pri stavbe domu ako syn a brat. Uviedla, že brat za života oboch rodičov dostal v roku 1951 sumu 40 000 Kčs na nábytok, v roku 1953 mu rodičia vyplatili novomanželskú pôžičku v sume 38 000 Kčs a v roku 1963 mu rodičia dali 37 000 Kčs na kúpu auta, pričom tieto dary neboli jej bratovi započítané do dedičstva. Žalobkyňa

zároveň uviedla, že na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 45C 218/2014 prebiehalo konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam.

3. Žalobkyňa podaním zo dňa 12.12.2022 navrhla, aby súd nariadil neodkladné opatrenie, ktorým preruší exekúciu vykonávanú exekútorom J. G. Y. pod sp. zn. 233EX 280/21, a to až do právoplatného skončenia konania vo veci samej, z dôvodu, že dňa 16.12.2022 sa mala konať dražba predmetných nehnuteľností. Podaním zo dňa 27.12.2022 vzala žalobkyňa svoj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia v celom rozsahu späť z dôvodu, že predmetné nehnuteľnosti neboli predané.

4. Z pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava III pod sp. zn. 45C 218/2014 zistil, že predmetom tohto konania bola žaloba žalovanej 1/ voči žalobkyni a žalovanému 2/, ktorou sa domáhala zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam evidovaným na LV č. XXX pre kat. úz. T. ako parcely registra „O.“ č. XXXX/X, Č.. XXXX/X a stavby so súp. č. XXXX- rodinný dom na parc. č. XXXX/X. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 45C/218/214-715 zo dňa 18.6.2019 tak, že predmetné podielové spoluvlastníctvo zrušil a nariadil predaj uvedených nehnuteľností, keď ustálil, že žalovaní 1/ a 2/ (v ktorom konaní mali postavenie žalobkyne a žalovaného 2/) nadobudli vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam titulom dedenia a titulom kúpnej zmluvy. Námietku žalobkyne, že je výlučnou vlastníčkou rodinného domu, súd prvej inštancie považoval za nedôvodnú. Z rozhodnutia Štátneho notárstva Bratislava mesto v dedičskej veci č.k. D273/66-19 z 2.6.1966 mal preukázané, že štátne notárstvo vyhoveló žiadosti dedičov z 27.5.1966 a uznalo vlastnícky nárok manželky poručiteľa a syna poručiteľa (brata žalobkyne), opravilo znenie zápisu na LV tak, že dom patrí v 1 žalobkyni a v 1 jej bratovi, ktorá dohoda neodporovala zákonu, a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 2.6.1966. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobkyňa nemala žiadne námietky k podielovému spoluvlastníctvu ani po tom, keď dňa 25. apríla 1988 uzatvárala kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol aj sporný rodinný dom. V kúpnej zmluve bolo uvedené, že predávajúca (matka žalobkyne) bola spoluvlastníčkou v 1/2 a kupujúca (žalobkyňa) bola podielovou spoluvlastníčkou v 1/4. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny, pričom neakceptoval námietky žalobkyne smerujúce k spochybneniu rozhodnutia Štátneho notárstva U. - J. č. k. D 273/66-19 z 2.6.1966, pretože vykonaným dokazovaním považoval za preukázané, že toto rozhodnutie bolo výsledkom dohody dedičov, na základe ktorej sa dedičia, a to dcéra (žalobkyňa) a syn (brat žalobkyne) stali spoluvlastníkmi domu, každý v podiele 1/4. V tejto súvislosti poukázal odvolací súd na to, že právoplatnosť rozhodnutia je vlastnosť, ktorá spôsobuje jeho záväznosť, nezmeniteľnosť a je v nej vyjadrený aj princíp právnej istoty ako jedného zo základných princípov právneho štátu. Zdôraznil, že dedičia, súc viazaní svojou vzájomnou dohodou, v predmetnej veci nevyužili žiaden z opravných prostriedkov, dedičské rozhodnutia vydané v konaní Štátneho notárstva U. - J. sp. zn. D/273/66 a následne Štátneho notárstva Bratislava 3 sp. zn. D/724/87 tak tvoria právny základ podielového spoluvlastníctva strán sporu k dotknutým nehnuteľnostiam. Rozhodnutie Štátneho notárstva U. - J. sp. zn. D/273/66 nemožno považovať ani za nulitný akt, keďže za takýto možno podľa odvolacieho súdu považovať len akt, ktorý bol vydaný nepríslušným orgánom štátnej správy, teda nad rámec právomoci toho-ktorého orgánu. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne prihliadol aj na správanie sa žalobkyne, keď pri uzatvorení kúpnej zmluvy s matkou sa žalobkyňa prezentovala ako spoluvlastníčka dotknutých nehnuteľností, a tiež aj na jej konanie voči žalovanej 1/ a žalovanému 2/ ako podielovým spoluvlastníkom dotknutých nehnuteľností, keď im navrhla odpredaj podielov v ich vlastníctve. Z uvedeného podľa odvolacieho súdu vyplýva, že žalobkyňa akceptovala existenciu podielového spoluvlastníctva, predmet podielového spoluvlastníctva a veľkosti podielov, tak ako vyplývajú z LV. Hoci žalobkyňa proti rozhodnutia odvolacieho súdu podala dovolanie, toto bolo uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/80/2022 zo dňa 17.08.2022 odmietnuté.

5. Z pripojeného spisu vedeného na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 12C/71/2018 zistil, že žalobou zo dňa 29.5.2018 sa žalobkyňa voči žalovaným 1/ a 2/ domáhala určenia, že je výlučnou vlastníčkou rodinného domu súp. č. XXXX v podiele 1/1, postaveného na parc. č. XXXX/X o výmere 379 m², druh pozemku - zast. plochy a nádvoría, ktorý je zapísaný na LV č. XXX pre k. ú. T., K. U.-m. č. Q. J., okres U. Z. je J. D., N.. K., Q.. XX.XX.XXXX, U. J.. O.. Y. XX, XXX XX U.. Svoju žalobu odôvodnila tým, že rozhodnutím ŠN U. - J. sp. zn. D273/66/2017 zo dňa 6.4.1966, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 1.5.1966, vydaniu ktorého predchádzalo prejednanie dedičskej veci po poručiteľovi A. K., nar. XX.XX.XXXX a zomr. XX.XX.XXXX, bolo určené, že na základe dohody o vyporiadaní medzi dedičmi potvrdzuje nadobudnutie dedičstva zo zákona : 1/. T. G. K., manželka - podiel poručiteľa v dome 1/4 , 2/ - 3/ deti poručiteľa H. K. G. J. D. - podiel 1/4 pozemku parc. č. XXXX/X, 4/ H. K. poľnohospodársku pôdu v U.. Na LV č. XXX sa ako vlastníci uvedení H. K. v 1/4 , J. D. - 1/4 a G. K.

1/2. Žalobkyňa tvrdila, že k prevodu 1/4 rodinného domu H. N. T. U., zo spoluvlastníckeho podielu v 1/2 rodinného domu nikdy nedošlo, nakoľko na tento prevod neexistuje právny titul. Po smrti poručiťa došlo k zmene spoluvlastníckych vzťahov k rodinnému domu tak, že žalobkyňa zostala len podiel 1/4, druhá časť ideálnej štvrtiny rodinného domu v rozpore so zákonom, bez právneho dôvodu a titulu bola v evidencii nehnuteľnosti zapísaná na jej brata, H. K.. Uviedla, že po poručiťovi bude potrebné otvoriť dedičské konanie ŠN D/273/66-17 zo dňa 6.4.1966 a upraviť podľa skutočných údajov a dodatočne prejednať 1/2 poručiťovho majetku parc. č. XXXX/X. Bolo požiadané o opravu tohto rozhodnutia, pričom dotknuté strany opravný prostriedok a odvolanie nepodali, nakoľko spísali len žiadosť, ktorou nežiadať zmeniť vydané rozhodnutie č. k. D/273/66 -17 zo dňa 6.4.1966, ale ho opraviť. V dôsledku toho sa žalobkyňa, pôvodne polovičná vlastníčka rodinného domu, stala jeho štvrtinovou vlastníčkou bez toho, aby k prevodu časti jej spoluvlastníctva došlo zákonným spôsobom. Žalobkyňa uviedla, že spolu so svojím otcom A. K. bola stavebníčkou rodinného domu, čo potvrdzuje rozhodnutie o prípustnosti stavby vydaného pod sp. zn. Výst. 60/1962 - 327 zo dňa 24.4.1962, ktorým bola povolená žiadateľom novostavba rodinného domu. Brat žalobkyne zomrel 5.9.1987, bez zanechania závetu, pričom ŠN Bratislava III prejednať dedičstvo po ňom a vydalo rozhodnutie č. k. D/724/87-43 zo dňa 29.1.1989, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 29.1.1988, podľa ktorého deti H. K., teda žalovaní, zdedili aj časť nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX, k. ú. T., parc. č. XXXX/X - záhrada o výmere 609 m², parc. č. XXXX-X- zast. plochy a nádvoria vo výmere 379 m², ako aj dom postavený na tomto pozemku v podiele 1/8. Žalobkyňa rozporovala zápis na LV č. XXX v tej časti, že žalovaní môžu byť podieloví spoluvlastníci v podiele 1/8 k celku len k parc. č. XXXX/X, zatiaľ čo na rodinnom dome nemôžu mať žiaden podiel, ktorého výlučnou vlastníčkou môže byť iba žalobkyňa. Konanie vedené pod sp. zn. 12C/71/2018 bolo uznesením zo dňa 30.10.2019 zastavené z dôvodu existencie prekážky skôr začatého konania, keďže konania vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 45C/218/2014 a 12C/71/2018 spolu skutkovo súvisia, vychádzajú z tých istých právnych skutočností, ako sú napr. rozhodnutia o dedičstve ich predkov, darovacej listiny z 27.05.1966 a ďalších, s ktorými sa súd v konaní 45C/218/2014 náležite oboznámil, vyhodnotil ich a ustálil z nich skutkový a právny stav veci, ktorým konštatoval existenciu podielového spoluvlastníctva strán sporu.

6. Po právnej stránke súd prvej inštancie vychádzal z ustanovení § 161 ods. 1, 2, § 230 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

7. Konštatoval, že procesné podmienky, aj keď ich Civilný sporový poriadok vyslovene a taxatívne nevypočítava, možno považovať za predpoklady na strane súdu, ako aj na strane strán sporu, ktoré musia byť splnené na to, aby súd mohol spor alebo vec prejednať a rozhodnúť. Ak Civilný sporový poriadok neustanovuje inak, súd skúma (prihliada na) splnenie procesných podmienok kedykoľvek počas konania, a to ex offo. Procesné podmienky možno rozlíšiť na odstrániteľné a neodstrániteľné. Toto rozlíšenie je dôležité pre následný postup súdu pri zistení ich nedostatku. Pri zistení nedostatku neodstrániteľnej podmienky konania, súd konanie zastaví.

8. Medzi neodstrániteľné nedostatky procesných podmienok, ktorých existencia má vždy za následok zastavenie konania patrí, okrem iných, aj prekážka právoplatne rozhodnutej veci podľa § 230 CSP. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata) nastáva vtedy, ak má byť v novom konaní prejednaná tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným návrhom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t. j. ak vyplýva z rovnakého skutku). Konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania (či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie). Pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného). Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania, pričom prekážka právoplatne rozhodnutej veci je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne (a tiež inak).

9. V danom prípade mal súd prvej inštancie za preukázané, že Okresný súd Bratislava III v konaní sp. zn. 45C/218/2014, ktoré bolo právoplatne skončené, rozhodol o zrušení a vyporiadaní podielového

spoluvlastníctva strán sporu k nehnuteľnostiam, ku ktorým sa žalobkyňa voči žalovaným 1/ a 2/ domáhala, najskôr v konaní sp. zn. 12C/71/2018, a neskôr v tomto súdnom konaní, určiť, že je ich výlučnou vlastníčkou, a to aj napriek tomu, že v konaní sp. zn. 45C/218/2014 sa súd vysporiadal s námietkou žalobkyne týkajúcou sa jej výlučného vlastníctva predmetných nehnuteľností tak, že túto námietku považoval za nedôvodnú. V rámci skutkového a právneho stavu bolo v konaní sp. zn. 45C/218/2014 súdom ustálené, že z rozhodnutia Štátneho notárstva Bratislava mesto v dedičskej veci D/273/66-19 z 2.6.1996 vyplývalo, že štátne notárstvo vyhovel žiadosti dedičov z 27.5.1996 a uznalo vlastnícky nárok matky žalobkyne (1/2) a jej brata (1/4), a to v zmysle dohody dedičov, ktorá podľa súdu neodporovala zákonu. Súd konštatoval, že dedičské rozhodnutia D/273/66 a D/724/87 tvoria právny základ podielového spoluvlastníctva strán sporu k predmetným nehnuteľnostiam.

10. Uviedol, že v rámci skutkových tvrdení odôvodňujúcich svoj žalobný návrh v tomto súdnom konaní, žalobkyňa opätovne spochybňuje výsledky dedičského konania sp. zn. D/273/66, dochádza z jej strany k spochybňovaniu skutkového stavu ustáleného súdom v konaní sp. zn. 45C/218/2014, teda takého skutkového stavu, o ktorom už súd právoplatne rozhodol. Na základe uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že prejednaníu tejto veci, t. j. vo veci sp. zn. 64C/52/2022, bránila prekážka skôr právoplatne skončeného konania sp. zn. 45C/218/2014, keďže v konaní sp. zn. 45C/218/2014 sa už právoplatne rozhodlo o tom istom nároku, o ktorom požaduje žalobkyňa rozhodnúť aj v tomto súdnom konaní, teda o jej výlučnom vlastníckom práve k predmetným nehnuteľnostiam, keďže toto jej právo súd v konaní sp. zn. 45C/18/2014 považoval za nedôvodné, pričom vychádzal z toho istého skutkového a právneho stavu, ako bol žalobkyňou načrtnutý v tomto súdnom konaní. Uviedol, že v konaní sp. zn. 45C/218/2014 sa súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne týkajúcimi sa jej výlučného vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam, ktoré súd vyhodnotil ako nedôvodné a ktoré žalobkyňa opätovne (rovnako ako v konaní sp. zn. 12C/71/2018) použila ako skutkový základ žaloby v tomto súdnom konaní.

11. Na základe uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že podľa § 230 CSP bola daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci, keďže v konaní vedenom pod sp. zn. 45C/218/2014 súd právoplatne rozhodol o tej istej veci (t.j. vlastníctve žalobkyne k predmetným nehnuteľnostiam), ktorú mal súd prejednať a rozhodnúť aj v tomto konaní, a preto konanie o žalobe žalobkyne zastavil.

12. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa vzala svoj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 12.12.2022 späť v celom rozsahu, súd prvej inštancie konanie o tomto návrhu podľa § 145 ods. 1 CSP v spojení s čl. 4 CSP zastavil.

13. O nároku na náhradu trov konania o žalobe a návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia rozhodol súd prvej inštancie v súlade s princípom procesného zavinenia zastavenia konania uvedeného v § 256 ods. 1 CSP, keďže k zastaveniu konania došlo v dôsledku existencie neodstrániteľného nedostatku procesnej podmienky konania, ktorý zavinila žalobkyňa tým, že podala žalobu v právoplatnej rozhodnutej veci, ako aj tým, že vzala svoj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia späť. V takom prípade vznikol žalovaným 1/ a 2/ ako protistrane nárok na náhradu trov konania, avšak nakoľko im žiadne trovy konania nevznikli, keďže im nevznikla v konaní žiadna poplatková povinnosť a ani neboli zastúpení advokátom alebo iným zástupcom, podľa § 256 ods. 1 CSP im náhradu trov konania nepriznal.

14. Proti tomuto uzneseniu podala v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobkyňa a žiadala ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietala, že z odôvodnenia rozhodnutia obsiahnutého v bode 1 nemožno jednoznačne ustáliť, či sa domáha určenia výlučného vlastníctva aj k pozemkom, nakoľko v predmetnom bode sú špecifikované ich parc. č., čo evokuje predstavu, že aj o nich mal súd rozhodovať ako o výlučnom vlastníctve žalovanej, no z obsahu tohto bodu to jednoznačné nie je, skôr naopak. V bode 2 rozhodnutia sa uvádza, že mala tvrdiť: „V dedičskom konaní po otcovi A. K. stratila 1/4 podiel vlastníctva domu preto, že si v dedičskom konaní brat H. K. uplatnil ako pohľadávku 4 092 Kčs za účty, ktoré zaplatil za dovoz stavebného materiálu. Uviedla, že neskôr sa z čestného vyhlásenia matky dozvedela, že všetky účty mu boli ešte oboma rodičmi preplatené.“ Súd prvej inštancie síce preberá žalobkynine domnienky vyjadrené v ňou spísanej žalobe ako laika, osoby neznalej práva, no v kontexte doplnenej žaloby jej právnym zástupcom by súd vyššie uvedené predsa nemohol tvrdiť, minimálne mal poukázať na právne dôvody uvádzané v jej právnym zástupcom doplnenej žalobe, z ktorého vyplýva, že žalobkyňa, ako to súd uvádza, „nestratila“ svoju 1/4 rodinného domu uplatnením si pohľadávky jej brata v dedičskom konaní po A. K., inak otcovi žalovanej, ale z celkom iných dôvodov. Tieto dôvody boli v doplnenej

žalobe podrobne rozpísané, no súdom odignorované, nakoľko v odôvodnení napádaného rozhodnutia nie je o nich absolútne žiadna zmienka. Ďalšie skutkové odôvodnenie nárokov žalobkyne v bode 2 napádaného rozhodnutia sú len popisom toho, ako a čo sa stalo v rozhodujúcom období, popisom jej vnímania týchto skutočností a okolností, za akých boli vyhotovené ďalšie doklady, ktoré v rozpore so všeobecne platicími pravidlami v demokratickej spoločnosti, na ktoré inak poukazuje aj samotný súd vo svojom napádanom rozhodnutí v 6 bode, čo do opisu vlastnosti právoplatne rozhodnutej veci, bolo na podklade týchto dodatočne vyhotovených dokladov zmenené právoplatne rozhodnutie dedičskej veci po poručiťovi A. K. štátnym notárom, ktorý si dovoľil uviesť, že taký postup neodporuje zákonu, aj keď to pravda nie je. V bode 3 rozhodnutia súd prvej inštancie poukazuje na procesnú obranu žalovanej 1./ spočívajúcu v jej tvrdení, že konaniu a rozhodnutiu v žalovanej veci bráni prekážka rozhodnutej veci, tzv. prekážka res iudicata, nakoľko označeným súdom bol vedený spor pod sp. zn. 45C/218/2014 právoplatne skončený tak, že podielové spoluvlastníctvo k nehnuteľnostiam, ako sú špecifikované LV č. XXX pre k. ú. T., bolo zrušené právoplatným rozhodnutím a nariadené jeho vysporiadanie ich predajom. Nie je jej známe, prečo žalovaná 1/ poukázala aj na konanie o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam evidovaným na LV č. XXX pre kat. úz. T. vedené pred rovnakým súdom sp. zn. 12C/71/2018, ktoré mal súd zastaviť z dôvodu prekážky zákazu litispendencie podľa § 159 CSP, a teda pre vedenie konania pod sp. zn. 45C/218/2014 nie je žalobkyňi známe, pretože na predposlednom pojednávaní vo veci sp. zn. 45C/218/2014, v ktorom konaní mala žalobkyňa postavenie žalovanej 1/, žalobkyňin právny zástupca navrhol prerušenie konania za účelom podania určovacej žaloby k nehnuteľnostiam evidovaným na LV č. XXX pre k. ú. T. za účelom zistenia vlastníckych vzťahov k tam evidovaným nehnuteľnostiam, nakoľko v konaní sp. zn. 45C/218/2014 sa rozhodovalo o zrušení a vysporiadaní podielového spoluvlastníctva. Súd vo veci sp. zn. 45C/218/2014 o zrušení a vysporiadaní podielového spoluvlastníctva ešte na pojednávaní uznesením rozhodol o prerušení konania, voči čomu nebolo odvolanie prípustné, aj napriek tomu opakovane uznesením rozhodol o prerušení konania, o čom vydal ďalšie uznesenie, v ktorom pripustil odvolanie voči nemu, čo protistrana aj využila. V odvolaní žiadali, aby odvolací súd uznesenie o prerušení konania zrušil a súdu prikázal konať aj o spornom vlastníctve ako o predbežnej otázke, čomu odvolací súd aj vyhovel. Dôvodom prerušenia konania bolo podanie určovacej žaloby na rozhodnutie o vlastníctve k nehnuteľnostiam evidovaným na LV č. XXX pre k. ú. T., a teda k nehnuteľnostiam - rodinnému domu, súp. č. XXXX, postaveného na parc. č. XXXX/X o výmere 379 m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie, orientačné číslo XX, nachádzajúcemu sa v U. na ulici H. N., parcely registra „O.“ evidované na katastrálnej mape, pozemok parc. č. XXXX/X o výmere 609 m², druh pozemku záhrada, parc. č. XXXX/X o výmere 379 m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvoria ktoré nehnuteľnosti sú zapísané na LV č. XXX pre k. ú. T., obec U.-J.. Č.. Q. J., okres U. Z., na podanie ktorej súd určil 30 dnovú lehotu. Určovacia žaloba bola žalobkyňou aj podaná. Potom, ako odvolací súd rozhodol, že vo veci o zrušení a vysporiadaní podielového spoluvlastníctva má súd konať aj o vlastníctve k sporným nehnuteľnostiam a rozhodnúť ako o predbežnej otázke, žalobkyňa určovaciu žalobu, pred označeným súdom vedenú pod sp. zn. 12C/71/2018 v plnom rozsahu vzala späť. Ale v konaní vo veci sp. zn. 45C/218/2014 ako o predbežnej otázke na podklade žalobkyňou vyslovených námietok hodnovernosti zápisu evidencie údajov evidovaných na LV č. XXX pre k. ú. T., tak prvoinštančný, ako aj odvolací súd sa vôbec nevyjadrili, nevysporiadali sa s nimi, čo potvrdil aj Najvyšší súd SR v odôvodnení svojho rozhodnutia, ktorým odmietol dovolanie voči rozhodnutiam všeobecných súdov v merite veci rozhodujúcich o zrušení a vysporiadaní podielového spoluvlastníctva len preto, lebo o vlastníckom práve k sporným nehnuteľnostiam rozhodovali len ako o predbežnej otázke. Podľa názoru dovolacieho súdu, ak by sa zaoberal tým, či všeobecné súdy správne posúdili predbežnú otázku vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, ktorá nebola meritom ich rozhodovania, prekročil by svoje právomoci. Meritom konania okresného súdu sp. zn. 45C/218/2014 nebolo rozhodovanie o určení vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam, takže ani odvolacieho súdu, o vlastníckom práve k sporným nehnuteľnostiam všeobecné súdy rozhodli len ako o predbežnej otázke, preto o nej nemohli rozhodnúť výrokom rozhodnutia, len sa s ňou vysporiadať v jeho odôvodnení, a to na podklade námietok vyslovených žalobkyňou, čo všeobecné súdy neurobili. Preštudovaním si rozhodnutí všeobecných súdov je nutné konštatovať, že posúdenie predbežnej otázky vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam vyriešili odvolaním sa na zápis na LV č. XXX pre k. ú. T. a dedičské rozhodnutie po otcovi žalovaných, teda o listiny, ktorých hodnovernosť obsahu žalovaná spochybnila/ spochybňovala, ku ktorým spochybneniam, ktoré označeným ako „žalobkyňine námietky“ sa všeobecné súdy vôbec nevyjadrovali, nevysporiadali sa s nimi. Ak by súdy ňou vyslovené námietky o pochybnosti hodnovernosti zápisu údajov na LV č. XXX pre k. ú. T. posúdili ako právne irelevantné, nedôvodné, mohli by svoje rozhodnutie oprieť aj o žalovanou spochybnené listinné dôkazy, a teda či už o LV č. XXX pre k. ú. T. alebo o dedičské rozhodnutie po otcovi žalovaných, či súčasne o oba tieto dôkazy.

Pokiaľ sa súde nevyjadria k žalobkyňiným námietkam spochybňujúcim hodnovernosť zápisu údajov najmä na LV č. XXX pre k. ú. T., nebudú sa nimi zaoberať, tak ako to súde robili do toho času, čo potvrdil aj NS SR, o rozhodnutí o spochybnenom vlastníckom práve k sporným nehnuteľnostiam, nebude možné uvažovať, ani len hypoteticky ako o predbežnej otázke. Pri tvrdení súdu prvej inštancie, že nemôže vo veci samej rozhodovať a rozhodnúť pre prekážku res iudicata, by mal podľa žalobkyne konkrétnejšie uviesť, ktorá časť výroku rozhodnutí všeobecných súdov, na ktoré sa odvoláva (sp. zn. 45C/218/2014, sp. zn. 12C/71/2018) je rozhodnutím o vlastníctve k sporným nehnuteľnostiam. Podľa rozsudku sp. zn. 45C/218/2014, súd rozhodol o zrušení a vysporiadaní podielového spoluvlastníctva: „Súd podielové spoluvlastníctvo žalobkyne žalovanej 1/ a žalovaného 2/ k nehnuteľnostiam parcely registra „O.“ evidované na katastrálnej mape parc. č. XXXX/X o výmere 609 m², záhrada, par. č. XXXX/X o výmere 379 m², zastavaná plocha a nádvoria, stavba, rodinný dom so súpisným číslom XXXX, na par. č. XXXX/X, zapísané na liste vlastníctva číslo XXX, okres: U. Z., K.: U.-J.. Č.. Q. J., katastrálne územie: T., vedené katastrálnym odborom, Okresného úradu Bratislava zrušuje a i vysporiada nariadením predaja uvedených nehnuteľností s tým, že výťažok z predaja bude rozdelený podľa ich spoluvlastníckych podielov, a to žalobkyňi spoluvlastnícky podiel 1/8, žalovanej 1/ spoluvlastnícky podiel 3/4 a žalovanému 2/ spoluvlastnícky podiel 1/8.“ Toto rozhodnutie sa netýka určenia vlastníckych vzťahov k sporným nehnuteľnostiam. Ak právny inštitút rozhodnutia/rozhodovania o predbežnej otázke zodpovedá právnomu inštitútu rozhodnutia/rozhodovania o prejudicialnej otázke, CSP tzv. prejudicialitu upravuje § 194 ods. 1 a 2, podľa ktorej zákonnej úprave otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193, môže súd posúdiť sám, nemôže však o nej rozhodnúť. Ak bolo o otázke podľa odseku 1 rozhodnuté, súd na také rozhodnutie prihliadne a vysporiada sa s ním v odôvodnení rozhodnutia o tzv. prejudicialnej otázke, súd nikdy nerozhoduje výrokom rozhodnutia, preto nie je možné voči „rozhodnutiu“ o prejudicialnej otázke alias proti rozhodnutiu o predbežnej otázke podať opravný prostriedok, teda odvolanie. Rozhodnutie vo veci samej, ktoré stojí na rozhodnutí o predbežnej otázke, teda o tzv. prejudicialnej otázke, potom nemôže byť správne, čo znamená, že nemôže byť zákonné, ak nebolo správne rozhodnuté o predbežnej, alias prejudicialnej otázke. Ak rozhodnutie označeného súdu vo veci zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva v konaní sp. zn. 45C/218/2014 nerieši žalobkyňou vznesené námietky hodnovernosti údajov evidovaných, na LV č. XXX pre k. ú. T., čo inak znamená žalobkyňou spochybnené spoluvlastníctvo žalovaných k rodinnému domu, potom súd nemôže bez porušenia zákona vyriešiť predbežnú alias prejudicialnu otázku tým, že sa odvolá na žalobkyňou spochybnený list vlastníctva . č. XXX pre k. ú. T.. Žalobkyňa mala za to, že bez porušenia zákona súd nemôže tvrdiť, že existenciu spoluvlastníctva žalovaných v podieloch, tak ako sú uvedené na príslušnom LV mal za preukázané výpisom zo spochybneného LV č. XXX pre k. ú. T.. Žalovaní nie sú podielovými spoluvlastníkmi k rodinnému domu, evidovanému na LV č. XXX pre k. ú. T., nakoľko nadobudnutie podielového spoluvlastníctva k rodinnému domu právnym predchodcom žalovaných, ich otcom, nedošlo v súlade so zákonom, neexistuje na to právny titul. Súdom predsa nemôže postačovať vyjadrenie štátneho notára že požiadavka pôvodných dedičov po poručiteľovi A. K., žalobkyňinom otcovi obsiahnutá v listine z 27.5.1966, žiadajúcich opravu výrokovej časti právoplatne rozhodnutej dedičskej veci, sa neprieči zákonu, a preto opravu vykonal. Žalobkyňa uviedla, že súd má povinnosť preskúmať každú vznesenú námietku, ktorá spochybňuje hodnovernosť údajov evidovaných na akejkoľvek verejnej listine, teda aj na LV, ale najmä má povinnosť sa k nej vyjadriť, zdôvodniť jej dôvodnosť, alebo ju odmietnuť ako nedôvodnú, ale to by znamenalo vyjadrenie sa k nej, čo neurobili všeobecné súde v konaní sp. zn. 45C/218/2014, a uvedené potvrdil aj NS SR, ako to vyššie uviedla a čo jej právny zástupca namietal. Mala za to, že námietky, ktoré spochybňujú hodnovernosť zápisu údajov vo verejnej listine sú závažnou skutočnosťou, ktorú nemožno ignorovať, je nutné sa ňou zaoberať. Ak sa súde k tak závažnej skutočnosti, ako je námietka spochybňujúca hodnovernosť údajov evidovaných na verejnej listine, vôbec nevyjadria, ak minimálne nezdôvodnia, prečo sa k vznesenej námietke nevyjadrili, napr. pre jej nedôvodnosť, a v čom spočíva, potom porušujú základné právo na riadnu súdnu ochranu toho, kto takú námietku vzniesol a rozhodnutie napádané pre porušenie základného práva na riadnu súdnu ochranu nie je zrušené pre jeho nedostatočné ústavné konformné odôvodnenie v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, nemôže obstať v konfrontácii s objektívne preukázanými skutočnosťami. V takom prípade je také rozhodnutie vadné, nezákonné, nemôže zakladať práva a povinnosti a byť podkladom pre výkon rozhodnutia napriek nadobudnutiu právoplatnosti. Uviedla, že si je vedomá, že z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Vedomá si jej aj toho, že súčasťou uvedeného práva nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej

republiky spis. zn. IV. ÚS 252/04, 1. ÚS 50/04, a II. ÚS 251/03). Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) však uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko). Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Je pravda, že v konaní sp. zn. 45C/218/2014 bolo proti rozhodnutiam všeobecných súdov podané aj dovolanie, ktoré bolo zamietnuté. Rozhodnutia všeobecných súdov v konaní o zrušenie a vysporiadanie podielového spoluvlastníctva, ako to vyplýva aj z obsahu petitu, sa meritórne netýkalo rozhodnutia potvrdzujúceho, či vylučujúceho existenciu spoluvlastníctva k rodinnému domu žalovanými, čo bol dôvod prečo NS SR dovolanie zamietol, inak by údajne postupoval v rozpore so zákonom. Podľa právneho názoru NS SR, rozhodujúcou podmienkou úspešného podania dovolania je jeho podanie, nastolenie otázky podstatného právneho významu iba proti výrokom rozhodnutia a teda proti meritu veci, inak NS SR podanie zruší. V posudzovanej veci, podanie dovolania NS SR uznesením z 17.8.2022 sp. zn. 9Cdo/80/2022 zrušil preto, lebo podľa NS:

„V podanom dovolaní žalovaná 1/ vyvodzujúc jeho prípustnosť z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP namietala, že súdy nižších inštancií neriešili otázky zásadného právneho významu, za ktoré ona považovala otázku, a tiež otázku, či je možné skôr vydané právoplatné dedičské rozhodnutie potvrdzujúce dohodu dedičov zmeniť ďalším dedičským rozhodnutím vydaným z podnetu dedičov. Ako vyplýva z podaného dovolania, sama dovoľateľka konštatovala, že otázky nastolené ňou v dovolaní súdy nižších inštancií neriešili. S týmto jej konštatovaním sa v podstate možno stotožniť. Poukázala na odôvodnenie rozhodnutia NS SR v bode 40: „Dovolačný súd dospel k záveru, že dovoľateľka v tejto veci ňou nastolenými otázkami neidentifikovala právnu otázku, právne posúdenie realizované odvolacím súdom, na ktorom odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Na otázku prípustnosti zmeny skôr vydaného právoplatného rozhodnutia o dedičstve, ktorá nepredstavuje primárnu otázku v rozhodovaní súdu v konaní o zrušenie a vysporiadanie podielového spoluvlastníctva, pretože v tomto konaní rozhodnutie súdu -výrok rozsudku bol závislý a odvíjal sa od ustálenia existencie predmetu podielového spoluvlastníctva a od posúdenia možných spôsobov jeho vyporiadania vyplývajúcich z aplikácie ustanovenia § 142 Občianskeho zákonníka, a nie od otázky prípustných spôsobov zmeny dedičského rozhodnutia, ktorú by prináležalo zodpovedať v konaní súvisiacom s prejednaním dedičstva.“ Z odôvodnenia vysloveného právneho názoru NS SR je potom nutné vyvodiť záver, že právo na riadnu súdnu ochranu možno úspešne uplatniť len voči výrokom rozhodnutia o merite veci, nie voči rozhodnutiam o tzv. predbežnej, či prejudicialnej otázke, ktorú súdy neriešia výrokom rozhodnutia, ale o spôsobe ich vyriešenia, úvahy ktorými sa riadili a pod., nech sú akéhokoľvek významu, súdy zdôvodňujú v odôvodnení rozhodnutia. Vlastnícke právo sa nepremlčuje. Ak žalobkyňa domáhajúca sa určenia potvrdenia jej výlučného vlastníctva k rodinnému domu zapísaného na LV č. XXX pre k.ú. T. vylúčením existencie spoluvlastníctva sporových strán k nemu v rámci konania zrušenia a vysporiadania podielového spoluvlastníctva, o ktorom spoluvlastníctve v tomto konaní súd rozhodoval ako o predbežnej, alias prejudicialnej otázke nie výrokom rozhodnutia vo veci samej, žalobkyňa tak nemala možnosť, právo v rámci konania o zrušení a vysporiadaní podielového spoluvlastníctva podať riadny ale aj mimoriadny opravný prostriedok, lebo o existencii vlastníckeho práva súd rozhodoval len ako o predbežnej alias prejudicialnej otázke, teda nie výrokom rozhodnutia. Zákon nepripúšťa podanie odvolania len proti odôvodneniu jeho rozhodnutia. Mala preto za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je zákonné a je nutné ho zmeniť a vrátiť mu napádanú vec späť, aby o nej znovu rozhodol a vydal o tom nové rozhodnutie. Aj samotný súd v bode 6 svojho rozhodnutia potvrdzuje vyššie uvedené skutočnosti, a teda to, čo bolo meritom rozhodnutia vo veci samej v konaní pred označeným súdom sp. zn. 45C/218/2014. Súd v tomto bode tiež uvádza, že vo vyššie uvedenej veci ustálil, kto ako nadobudol sporné nehnuteľnosti a v súvislosti s vyjadrením žalobkyne nesprávne tvrdí, že sporné nehnuteľnosti žalobkyňa nadobudla dedením a kúpou. Z obsahu podanej žaloby najmä z doplnujúcej časti predsa vyplýva, že žalobkyňa rodinný dom nadobudla výlučne ako stavebníčka, a to v podiele v jednej ideálnej polovici k celku, následne nezákonným postupom štátneho notára prišla o jeho časť v podiele v jednej štvrtine k celku, ktorý nadobudol jej brat. Žalobkyňa nikdy rodinný dom po nikom nededila, ale ani jej brat, pretože časť rodinného domu v podiele v 1/4 k celku, ktorá

patrila do dedičstva po jej otcovi, A. K., v dedičskom konaní zdedila jej matka, manželka A. K., vdova po ňom. Jej matka sa tak stala vlastníčkou rodinného domu v 1/2 k celku, ktorý potom v roku 1988 spolu s jej podielmi na pozemkoch predala svojej dcére, žalobkyni. Z nehnuteľností evidovaných na LV č. XXX pre k. ú. T., žalobkyňa po svojom otcovi zdedila iba pozemky. Ďalej žalobkyňa uviedla, že z bodu 6 odôvodnenia vyplýva, že súd prvej inštancie jej nárok neposudzoval podľa skutkových okolností opísaných ňou v jej žalobe, ale z odôvodnenia rozhodnutia všeobecných súdov v konaní sp. zn. 45C/2018/2014. Dokazujú to nasledovné jeho tvrdenia: „Námietku žalobkyne, že je výlučnou vlastníčkou rodinného domu, súd prvej inštancie považoval za nedôvodnú. Z rozhodnutia Štátneho notárstva Bratislava mesto v dedičskej veci č. k. D 273/66-19 z 2. júna 1966, mal súd preukázané, že štátne notárstvo vyhovel žiadosti dedičov 27. mája 1966 a uznalo vlastnícky nárok manželky poručiteľa ako aj nárok syna poručiteľa (brata žalobkyne), opravilo znenie zápisu na liste vlastníctva tak, že dom patrí v 1/4 žalobkyni a v 1/4 jej bratovi, táto dohoda neodporovala zákonu, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 2. júna 1966". Súd v napádanom rozhodnutí ďalej tiež preberá aj vyjadrenie súdu vo veci sp. zn. 45C/218/2014, odvolávajúc sa na vykonané dokazovanie, podľa ktorého rozhodnutie Štátneho notárstva Bratislava - mesto č. k. D 273/66-19 z 2. júna 1966, preukazuje, že uvedené rozhodnutie bolo výsledkom dohody dedičov, na základe ktorej sa dedičia, a to dcéra (žalobkyňa) a syn (žalobkynin brat) stali spoluvlastníkmi domu, každý v podiele 1/4. Súd neberie do úvahy žalobkyňou vznesené námietky a na odôvodnenie svojho rozhodnutia nekriticky preberá dôvody obsiahnuté vo veci sp. zn. 45C/218/2014. Bez zohľadnenia žalobkyniných vyjadrení a ich posúdenia nie je možné meritum veci správne posúdiť. Napádané rozhodnutie kopíruje postoj všeobecných súdov v konaní veci sp. zn. 45C/218/2014, neobsahuje právny názor k žalobkyniným námietkam, buď ich skresľuje, vytrháva z kontextu, alebo a to najmä uvádza nepravdy s chybami, rovnako ako odôvodnenia všeobecných súdov vo veci sp. zn. 45C/218/2014, k nim sa tiež vôbec nevyjadruje, hoci gro napádaného rozhodnutia spočíva v zamietnutí žaloby pre res iudicata. Ak ale súd svojej rozhodnutie odôvodňuje iba preberaním právnych názorov všeobecných súdov, o ktorých rozhodnutiach NS SR uviedol, že k otázkam podstatného právneho významu ako k žalobkyniným námietkam sa všeobecné súdy vôbec nevyjadrili, potom napádané rozhodnutie kopírujúce postup všeobecných súdov, nemôže zodpovedať požiadavke riadneho odôvodnenia ako to predpokladá § 220 ods. 2 CSP. Nie je prípustné zmeniť výrokovú časť právoplatne rozhodnutej dedičskej veci, ako to urobil štátny notár ďalším rozhodnutím z 2.6.1966, sp. zn. D 273/66-19, keďže týmto rozhodnutím zmenil výrok právoplatne rozhodnutej dedičskej veci, teda dohodu dedičov premietnutú do právoplatne rozhodnutej dedičskej veci po tom istom poručiteľovi A.X. K., sp.zn. D 273/66-17 zo 6.4.1966, ktoré nadobudlo právoplatnosť 1.5.1966. Nebolo možné tak urobiť ani zo spoločného podnetu dedičov A. K., pretože listinou z 27.5.1966 požadovali zmenu výrokovej časti právoplatne rozhodnutej dedičskej veci, nie jednoduchú opravu v písaní, počítaní či inej zrejmej nesprávnosti podľa § 224 CSP (predtým § 164 OSP). Ďalším dedičským rozhodnutím z 2.6.1966 bola pôvodná výroková časť právoplatného dedičského rozhodnutia zmenená rukou, nepochybne štátneho notára, popreškítaním, poprepisovaním a podpisovaním zmenených údajov, tak že právo žalobkyninho brata na vyplatenie finančnej náhrady 4.092 Kčs, dohodnuté v pôvodnom právoplatne rozhodnutom dedičskom rozhodnutí zo 6.4.1966 mu zaniká a on sa preto stáva vlastníkom 1/4 k celku rodinného domu, ktorý spoluvlastnícky podiel k domu sa odníma žalobkyni. Nie je pravda ani tvrdenie všeobecných súdov, na ktoré sa odvoláva aj napádané rozhodnutie, že štátne notárstvo vyhovel žiadosti dedičov z 27. mája 1966 a uznalo vlastnícky nárok manželky poručiteľa, pretože štátne notárstvo vlastnícky nárok manželky poručiteľa potvrdilo v pôvodnom právoplatnom dedičskom rozhodnutí zo 6.4.1966, tiež nie je pravda ani to, že nárok syna poručiteľa (brata žalobkyne), opravilo ak ho zmenilo, pretože sa jedná o výrokovú časť právoplatného pôvodného dedičského rozhodnutia, a už vôbec nie je pravda že ŠN postupom vydania ďalšieho dedičského rozhodnutia zmenilo znenie zápisu na liste vlastníctva. K zmene zápisu na LV došlo na základe vyhotovenia odpisu už rukou ŠN opraveného pôvodného právoplatného dedičského rozhodnutia, ktorý odpis bol zaslaný príslušnému orgánu na vykonanie zmeny zápisu na LV. Vlastnosťou právoplatne rozhodnutej veci je jej nezmeniteľnosť a záväznosť, vylúčenie možnosti podania riadneho opravného prostriedku, ktoré pôsobí voči všetkým a každému a je vyjadrením princípu právnej istoty ako jedného z pilierov demokracie. Paradoxne potom pôsobí preberanie napádaným rozhodnutím vyjadrenie odvolacieho súdu z jeho rozhodnutia k žalobkyninmu odvolaniu vo veci sp. zn. 45C/218/2014: „V tejto súvislosti poukázal odvolací súd na to, že právoplatnosť rozhodnutia je vlastnosť, ktorá spôsobuje jeho záväznosť, nezmeniteľnosť, a je v nej vyjadrený aj princíp právnej istoty ako jedného zo základných princípov právneho štátu." Pozoruhodné je, že jeden zo všeobecných súdov - odvolací súd, akceptuje nezmeniteľnosť a všeobecnú záväznosť právoplatne rozhodnutej veci, no pri pôvodnej, právoplatne rozhodnutej dedičskej veci spis. zn. D 273/66-17 zo 6.4.1966, ktorá nadobudla právoplatnosť 1.5.1966, túto vlastnosť právoplatného

rozhodnutia neakceptuje a akceptovaním zmeny jej výrokovej časti ďalším dedičským rozhodnutím z 2.6.1966 sp. zn. D 273/66-19 už právoplatne rozhodnutej dedičskej veci zo 6.4.1966 vníma ako prípustné, dovolené a zákonné. Ani notársky poriadok, platný v čase dedičského konania nepripúšťa zmenu výrokovej časti právoplatne rozhodnutej veci, a to ani v prípade novoobjaveného majetku alebo záväzkov poručiteľa. Žiaľ aj tento súd preberá právne stanovisko všeobecných súdov, poukazuje na ne, ale tiež neodpovedá na podstatnú otázku týkajúcu sa vlastníctva, spoluvlastníctva sporových strán k sporným nehnuteľnostiam, ktorú aj v tomto konaní nastolila. Na nastolenú otázku podstatného právneho významu, inak žalobkyninu námietku spočívajúcu v popretí spoluvlastníctva k rodinnému domu žalovanými nemožno odpovedať inak, ako žalobkyninej námietke vyhovieť. Žalobkyňa sa opakovane domáha, aby sa najmä súdy vyjadrili k tomu, či je možné výrokovú časť právoplatne rozhodnutej dedičskej veci, t. j. rozhodnutie štátneho notára sp. zn. D 273/66-17 zo 6.4.1966, ktoré nadobudlo právoplatnosť 1.5.1966, zmeniť ďalším rozhodnutím ŠN z 2.6.1966 sp. zn. D 273/66-19, inak vydaným cca 31 dní od nadobudnutia právoplatnosti pôvodného dedičského rozhodnutia, hoci bolo vydané z podnetu v listine z 27.5.1966 zhodného vyhlásenia oprávnených dedičov, ako sa má „opraviť“, takto požadovanú zmenu nazývajú oprávnení dedičia, pôvodné právoplatné dedičské rozhodnutie D 273/66-17 zo 6.4.1966. Oprava dedičského rozhodnutia je prípustná a zákonná, opravu právoplatne rozhodnutej veci zákon nezakazuje, pripúšťa ju v zmysle § 224 CSP (v čase dedičského konania to bolo ustanovenie § 164 OSP), o ktorej oprave súd vydá opravné rozhodnutie, čo nie je posudzovaný prípad. Zákon teda pripúšťa aj v akomkoľvek právoplatnom rozhodnutí vykonať opravu v písaní a počítaní či inej zrejmej nesprávnosti. Listina z 27.5.1966 na základe ktorej ŠN vydáva ďalšie dedičské rozhodnutie 2.6.1966, nie je upozornením oprávnených dedičov na chyby v písaní či počítaní alebo inej zrejmej nesprávnosti, nie je ich požiadavka na opravu pôvodného právoplatného dedičského rozhodnutia aj keď to tak nazývajú, ale požiadavkou na zmenu výrokovej časti pôvodného dedičského rozhodnutia. Preto listina z 27.5.1966 nemôže ako právny úkon ako je definovaný v § 34 OZ, ktorá definícia platila aj v roku 1966 tak, ako aj teraz, zakladať akýkoľvek právny vzťah, alebo ho meniť či rušiť. Ďalšie dedičské rozhodnutie z 2.6.1966 bolo vydané na podklade listiny z 27.5.1966, na podklade takej požiadavky oprávnených dedičov, aj keď ich požiadavky boli zhodné, ktorým nebolo možné vyhovieť bez porušenia zákona aj keď ŠN vydáva vyhlásenie v zmysle vtedy platného notárskeho poriadku, že požiadavka oprávnených dedičov obsiahnutá v listine z 27.5.1966 neodporuje zákonu, a preto podľa ŠN nie je ani ďalšie dedičské rozhodnutie, ktoré mení výrokovú časť pôvodného dedičského rozhodnutia v rozpore so zákonom, s čím nemožno súhlasiť. Je pravda, že dedičia nevyužili žiaden z opravných prostriedkov voči pôvodnému dedičskému rozhodnutiu ŠN zo 6.4.1966, no tak všeobecné súdy, ako aj súd, ktorý vydal predmetné napádané rozhodnutie, už nevysvetľujú, nezdôvodňujú, prečo aj napriek tomu došlo k uskutočneniu zmien právoplatne rozhodnutej dedičskej veci zo 6.4.1966, voči ktorej sa dedičia neodvolali, ako je možné, že jeho výroková časť sa zmenila. Toto súd, tieto vážne rozpory v odôvodneniach všeobecných súdov vo veci sp. zn. 45C/218/2014, ktoré nekriticky preberá do napádaného rozhodnutia, ani tento súd nerieši. Jeho rozhodnutie nemôže byť zákonné. Preto ani tvrdenia súdov, že právoplatne rozhodnutá dedičská vec zmenená v poradí druhým dedičským rozhodnutím ŠN, teda meniaci pôvodné dedičské rozhodnutie zo 6.4.1966, nemôžu byť považované za nulité rozhodnutie, nemožno pokladať za správne a zákonné. Ak súd uvádza a tvrdí bez ďalšieho, že rozhodnutie štátneho notárstva Bratislava - mesto sp. zn. D 273/66 nemožno považovať ani za nulitý akt, keďže za takýto možno podľa odvolacieho súdu považovať len akt, ktorý bol vydaný nepríslušným orgánom štátnej správy, teda nad rámec právomoci toho-ktorého orgánu, by sa dalo súhlasiť, ak by výrok rozhodnutia nebol nezákonným postupom ŠN upravený. Preto, ak rozhodnutie ŠN sp. zn. D 273/66 obsahuje výrok rozhodnutia, ktorým bol pôvodný výrok rozhodnutia upravený nezákonným spôsobom na podklade neplatného právneho úkonu, ktorý nemohol zo zákona vyvolať zmenu výrokovej časti pôvodného právoplatného dedičského rozhodnutia zo 6.4.1966, potom ani toto rozhodnutie sp. zn. D 273/66 nie je zákonným rozhodnutím, čiže rozhodnutím, s ktorým nemožno spájať právne následky právneho úkonu podľa § 34 OZ, čo ale neznamená, že dedičské rozhodnutie sp. zn. D 273/66-17 zo 6.4.1966 nie je zákonné rozhodnutie. Za zcestné považovala žalobkyňa tvrdenie všeobecných súdov vo veci sp. zn. 45C/218/2014, ktoré preberá aj napádané rozhodnutie; že žalobkyňa akceptovala existenciu podielového spoluvlastníctva, predmet podielového spoluvlastníctva a veľkosť podielov, tak ako vyplývajú z príslušného LV. Najjednoduchšie zrušenie podielového spoluvlastníctva je dohodou. Ak sa deti brata žalobkyne nechceli vzdať svojich podielov na sporných nehnuteľnostiach aj po tom, ako ich na vrátenie nehnuteľností v ich podieloch evidovaných na príslušnom LV opakovane žiadala ich babka, dokonca aj za odplatu, dalo sa predpokladať, že jediný spôsob zrušenia podielového spoluvlastníctva, ktorý do úvahy prichádza, je súdne rozhodnutie po absolvovaní zdĺhavého súdneho konania, lebo len na podklade súdneho rozhodnutia možno vykonať zmenu údajov zapísaných v

LV ako verejnej listine. Súd v bode 6 rozhodnutia preberá aj žalobkynine vyjadrenie, no preberá ho vytrhnutím z kontextu ale aj uvádzaním zavádzajúcich tvrdení, keď zavádzajúce tvrdenia: „Uviedla, že po poručiteľovi bude potrebné otvoriť dedičské konanie ŠN D 273/66-17 zo dňa 6.4.1966 a upraviť podľa skutočných údajov a dodatočne prejednať 1/2 poručiteľovho majetku parc. č. XXXX/X. Bolo požiadané o opravu tohto rozhodnutia, pričom dotknuté strany opravný prostriedok a odvolanie nepodali, nakoľko spisovali len žiadosť, ktorou nežiadali zmeniť vydané rozhodnutie D 273/66 -17 zo dňa 6.4.1966, ale ho opraviť.“ Otázka možnosti otvorenia dedičského konania po poručiteľovi je diskutabilná, no súd by nemal opomínať, že žalobu podala žalobkyňa ako laik, ktorá bola doplnená až neskôr jej právnym zástupcom, a pre konanie vo veci je rozhodujúce doplnenie žaloby, vzhľadom k tomu, že toto urobil advokát. V kontexte toho, čo je uvedené v doplňujúcom podaní žaloby, je vylúčené žalobkynine tvrdenie, že žiadosť oprávnených dedičov premietnutá do listiny z 27.5.1966 bola požiadavka na vykonanie opravy, a nie na zmenu rozhodnutia.

V konečnom dôsledku, nech by to už bolo akokoľvek v žalobe uvedené, listinné dôkazy sa posudzujú podľa ich obsahu, nie ich označenia sporovými stranami alebo ich vyjadrením čo podľa nich v listinách je, ak to v konfrontácii s ich obsahom neobstojí. Listina z 27.5.1966 z právneho hľadiska nie je žiadosťou o opravu pôvodného právoplatného dedičského rozhodnutia, ale na vykonanie zmeny výrokovej časti pôvodného rozhodnutia, čo nie je možné, pretože táto listina jednak nie je odvolaním, ani návrhom mimoriadneho opravného prostriedku, a aj keby aj bola odvolaním, bola spísaná a-zrejme aj podaná 27.5.1966, teda 26 dní po právoplatnosti pôvodného dedičského rozhodnutia D 273/66 -17 zo 6.4.1966. Obsah tejto listiny obsahuje požiadavku na opravu pôvodného dedičského rozhodnutia v jeho výrokovej časti, lebo žiada ŠN, aby nárok žalobkyninho brata na výplatu 4.092 Kčs bol zrušený, ktorý je v pôvodnom rozhodnutí obsiahnutý práve vo výrokovej časti rozhodnutia, ako aj o vykonanie zmeny žalobkyninho spoluvlastníckeho podielu k rodinnému domu, ktorý po zmene jeho veľkosti mala mať len 1/4, čo je tiež obsiahnuté len vo výrokovej časti rozhodnutia, zmena vo veľkosti podielu na rodinnom dome bola podmienená vzdaním sa žalobkyninho brata na finančnú náhradu vo výške 4.092 Kčs, na ktorú mal podľa pôvodného rozhodnutia nárok. Ako súd v bode 8 rozhodnutia uvádza, že konanie sp.zn.12C 71/2018 bolo zastavené z dôvodu zákazu litispendencie, hoci toto konanie riešilo vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam, zatiaľ čo vo veci 45C 218/2014 išlo o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, mala teda za to, že nešlo o totožné právne veci. Proti uzneseniu o zastavení konania sp. zn. 12C/71/2018 odvolanie nepodala len preto, lebo KS BA zrušil rozhodnutie OS BA III o prerušení konania a prvoinštančnému súdu sp. zn. 45C/218/2014 nariadil vo veci konať s uložením mu povinnosti vyriešiť otázku vlastníckeho práva ako predbežnú, alias prejudicialnu. Preto usúdila, že ak v rámci konania o zrušenie a vysporiadanie PS sa bude súd ako predbežnou otázkou zaoberať aj otázkou žalobkyňou popretého vlastníckeho práva žalovaných, nebude nutné aby na súde prebiehalo aj konanie s určovacou žalobou. Avšak súd v konaní sp. zn. 45C/218/2014 sa existenciou/neexistenciou vlastníckeho práva žalovaných k rodinnému domu ako predbežnou otázkou vôbec nezaoberal, žalobkyninými námietkami popierajúcimi spoluvlastníctvo k rodinnému domu, čo potvrdil aj NS SR v odôvodnení svojho rozhodnutia, a vlastnícke právo žalovaných potvrdil listinami, ktorých hodnovernosť žalobkyňa spochybnila bez toho, aby označený súd vo veci sp. zn. 45C/218/2014 sa vôbec vyjadril k žalobkyňou vzneseným námietkam popierajúcich vlastnícke právo žalovaných. Súd v bode 11 napádaného rozhodnutia vysvetľuje podstatu prekážky právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata) a kedy nastáva. Teoretický výklad dôvodov prekážky res iudicata, ktoré súd v tomto bode uvádza možno ako všeobecné platné pravidlá prijať. Aj keď súd v bode 12 rozhodnutia uvádza, že v rámci skutkového a právneho stavu bolo v konaní sp. zn.

45C/218/2014 súdom ustálené, že z rozhodnutia Štátneho notárstva Bratislava mesto v dedičskej veci D 273/66-19 z 2.6.1996 vyplývalo, že štátne notárstvo vyhovel žiadosti dedičov z 27.5.1996 a uznalo vlastnícky nárok matky žalobkyne (1/2) a jej brata (1/4), a to v zmysle dohody dedičov, ktorá podľa súdu neodporovala zákonu, nemôže súd tvrdiť, že sa označený súd, ako aj odvolací súd vo veci sp. zn. 45C/218/2014 vysporiadal so žalobkyninými námietkami, ktoré označila ako otázky podstatného právneho významu. Žalobkyňa namietala, že súdy sa nezaoberali tým, či je možné zmeniť výrovkovú časť právoplatne rozhodnutej dedičskej veci ďalším dedičským rozhodnutím tým istým notárom bez podania odvolania, aj vzhľadom k vlastnostiam právoplatne rozhodnutej veci ako nemennej a záväznej, čo je vyjadrením princípu právnej istoty v demokratickej spoločnosti. Je nutné namietat aj to, že vo veci sp. zn. 45C/218/2014 všeobecné súdy rozhodovali o rovnakej veci ako to navrhuje žalobkyňa v predmetnom konaní, pretože súdy vo veci sp. zn. 45C/218/2014 o vlastníctve k rodinnému domu nerozhodovali, otázkou vlastníckeho práva sa zaoberali len ako o predbežnej, alias prejudicialnej otázke, spoluvlastníctvo k rodinnému domu nebolo potvrdené výrokom rozhodnutia, ale jeho existencia obsiahnutá len v odôvodnení rozhodnutia, kde možno uviesť čokoľvek, nakoľko voči odôvodneniu nie je prípustné odvolanie, ale ani mimoriadny opravný prostriedok, ako to vyplýva aj z odôvodnenia rozhodnutia NS SR. Súd v bode 13 svojho

rozhodnutia uvádza: „Vzhľadom na skutočnosť, že v rámci skutkových tvrdení odôvodňujúcich svoj žalobný návrh v tomto súdnom konaní žalobkyňa opätovne spochybňuje výsledky dedičského konania sp. zn. D 273/66, dochádza z jej strany k spochybňovaniu skutkového stavu ustáleného súdom v konaní sp. zn. 45C/218/2014, teda takého skutkového stavu, o ktorom už súd právoplatne rozhodol. Na základe uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že prejednaníu tejto veci (t. j. sp. zn. 64C/52/2022) bránila prekážka skôr právoplatne skončeného konania (t. j. sp. zn. 45C/218/2014), keďže v konaní sp. zn. 45C/218/2014 sa už právoplatne rozhodlo o tom istom nároku, o ktorom požaduje žalobkyňa rozhodnúť aj v tomto súdnom konaní, teda o jej výlučnom vlastníckom práve k predmetným nehnuteľnostiam, keďže toto jej právo súd v konaní sp. zn. 45C/218/2014 považoval za nedôvodné, pričom vychádzal z toho istého skutkového a právneho stavu, ako bol žalobkyňou načrtnutý v tomto súdnom konaní. Inak povedané, v konaní sp. zn. 45C/218/2014 sa súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne týkajúcich sa jej výlučného vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam, ktoré súd vyhodnotil ako nedôvodné a ktoré žalobkyňa opätovne (rovnako ako v konaní sp. zn. 12C/71/2018) použila ako skutkový základ žaloby v tomto súdnom konaní (t. j. sp. zn. 64C/52/2022)“ Súd tvrdí, že o rovnakom skutkovom tvrdení už raz rozhodol rovnaký súd vo veci sp. zn. 45C/218/2014, alebo v konaní vo veci sp. zn. 45C/218/2014 len ustálil tie zistenia, o ktorých žalobkyňa žiada rozhodnúť. Je rozdiel medzi tzv. „rozhodnutím“ vo výrokovej časti rozhodnutia, čo žiada žalobkyňa v predmetnej veci, voči čomu je prípustný riadny ako aj mimoriadny opravný prostriedok, alebo požadované skutkové tvrdenia len ustáliť v odôvodnení rozhodnutia, mimo výrokovej časti rozhodnutia, voči čomu riadny ako aj mimoriadny opravný prostriedok prípustný nie je. Je nepochybné, že súd má vedomosť aj o Uznesení NS SR, ktorým NS SR zamietol žalobkynine dovolanie voči rozhodnutiam všeobecných súdov, ako je tiež nepochybné aj to, že súd sa obsahom Uznesenia NS SR neoboznámil, inak by nemohol tvrdiť, že súd v konaní sp. zn. 45C/218/2014 sa vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne týkajúcich sa jej výlučného vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam, ktoré súd vyhodnotil ako nedôvodné a ktoré žalobkyňa opätovne použila ako skutkový základ žaloby aj v tomto súdnom konaní. Ako vyplýva z Uznesenia NS SR z bodu 39 a 40, všeobecné súdy vo veci sp. zn. 45C/218/2014 sa so žalobkyninými námietkami nezaoberali vôbec, lebo tieto neboli predmetom skutkových tvrdení riešeného merita veci zrušenia a vysporiadania podielového spoluvlastníctva. Ani podľa notárskeho poriadku č. 95/1963 Zb., časová verzia predpisu účinná od 1.4.1964 do 31.12.1969 o štátnom notárstve a o konaní pred štátnym notárstvom (ďalej aj „notársky poriadok“) platného v čase dedičského konania, nebolo možné zmeniť výrokovú časť právoplatne rozhodnutej dedičskej veci. Poukázala na ust. § 20 notárskeho poriadku, podľa ktorého, štátne notárstvo je viazané svojím rozhodnutím, len čo ho vyhlásilo; ak nedošlo k vyhláseniu, len čo bolo doručené, a ak nedošlo k jeho vyhláseniu ani k doručeniu, len čo bol o ňom v spise urobený záznam. Rozhodnutím, ktorým sa upravuje len vedenie konania, nie je však štátne notárstvo viazané. Podľa § 21 ods. 1 notárskeho poriadku proti rozhodnutiu štátneho notárstva sa môže odvolať. Odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia. Podľa § 23 ods. 1 notárskeho poriadku vydané rozhodnutie, ktoré nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatné. Podľa § 24 notárskeho poriadku, vo veciach právoplatne skončených je prípustná obnova konania s výnimkou rozhodnutí, zrušenie alebo zmenu ktorých možno dosiahnuť podľa tohto zákona inak. O povolení obnovy rozhoduje štátne notárstvo, ktoré vydalo vo veci rozhodnutie. Návrh na obnovu konania podaný nebol. Podľa § 37 ods. 2 notárskeho poriadku, ak štátne notárstvo zistí skôr, než dedičské konanie je právoplatne skončené, nové skutočnosti, ktoré vyžadujú zmenu tohto rozhodnutia, vykoná potrebnú opravu novým rozhodnutím. ŠN nezistilo žiadne nové skutočnosti skôr, ako bolo dedičské konanie právoplatne skončené, aj napriek tomu vydalo nové rozhodnutie, ktorým zmenilo pôvodné, právoplatné dedičské rozhodnutie, teda v rozpore so zákonom. Poukázala aj na ust. § 47 notárskeho poriadku, podľa ktorého ak sa objaví po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie o dedičstve skončilo, nejaký porúčiteľov majetok alebo dlh, štátne notárstvo vykoná o tomto majetku dedičské konanie. Zákonom predpokladaný následok v posudzovanom prípade najavo nevyšiel.

15. Žalovaná 1/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhla napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdiť poukazujúc na to, že v tej istej veci rozhodol už aj Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp. zn. 9Cdo/80/2022, v ktorom dňa 18.8.2022 podanie dovolateľky -žalobkyne odmietol. V odôvodnení najvyšší súd podstatnú časť uviedol v bode 25 na str. 10 a 11: „Tvrdenia dovolateľky, že súd prvej inštancie sa nevyjadril k jej námietkam spochybňujúcim existenciu spoluvlastníctva sporových strán k rodinnému domu, nie sú opodstatnené. Argumentácia súdu prvej inštancie vo vzťahu k ustáleniu existencie spoluvlastníckych podielov sporových strán k rodinnému domu predstavuje podstatnú časť odôvodnenia jeho rozsudku (body 37 až 47) a súd prvej inštancie sa v nej relevantným spôsobom vysporiadal s tvrdením dovolateľky, že je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností, pričom s poukazom na

vykonané dôkazy ozrejmil ako dospel k záveru, že o existencii spoluvlastníckych podielov žalobkyne a žalovaného 2/, nadobudnutých titulom dedenia po poručiteľovi H. K., zomr. X. Y.. XXXX, nemožno pochybovať. Súčasťou vysporiadania sa súdu prvej inštancie s námietkami dovolateľky spochybňujúcimi existenciu vlastníctva ostatných účastníkov bolo aj hodnotenie platnosti rozhodnutia Štátneho notárstva Bratislava z 2.júna 1966 vydaného v dedičskom konaní sp. zn. D 273/66. Na uvedené námietky dovolateľky reagoval tiež odvolací súd v napadnutom rozsudku a v bodoch 11. až 12.3 sa s jej argumentáciou adekvátne vysporiadal“. Žalovaná 1/ mala za to, že žalobkyňa s jej právnym zástupcom zneužívajú náš právny poriadok spôsobom, s ktorým sa v zmysle zákona - Civilného sporového poriadku vie odvolací súd vysporiadať, pretože môže sankcionovať zjavné zneužitie práva. Nie je možné akceptovať skutočnosť, že v tej istej veci už mnoho rokov podáva žalobkyňa prostredníctvom toho istého advokáta nové a nové podania, čím bez právneho základu zahlcujú súdy do takej miery, že pre preťaženosť trvale dochádza k prietahom na úkor rýchlej právnej ochrany tých, o existenciu ktorých často v súdnych konaniach ide. Mala za to, že by odvolací súd mal žalobkyňu a jej advokáta podľa čl. 5 CSP, aby neustále nimi nebola šikanovaná.

16. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 38 ods. 1 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

17. Podľa § 161 ods. 1 CSP ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len "procesné podmienky"). Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví (§ 161 ods. 2 CSP).

18. Súd je tak v každom štádiu povinný ex officio skúmať procesné podmienky konania, pričom jednou z nich je aj negatívna podmienka konania, a to prekážka právoplatne rozhodnutej veci - res iudicata, ktorá vylučuje, aby súd vec znova prejednal, vyslovená v ustanovení § 230 CSP: „Ak sa vo veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.“ Prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) nastáva vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného a naopak). Ten istý predmet konania je daný, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t. j. vyplýva z rovnakého skutku). Konanie sa týka tých istých osôb v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov (či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie). Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne, resp. inak. Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej nie je relevantné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, ak určitý skutok vymedzený v návrhu bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený inak, nesprávne alebo neúplne. Táto prekážka nastáva predovšetkým vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného).

19. Žalobkyňa sa v prejednávanvej veci svojou žalobou voči žalovaným 1/ a 2/ domáhala určenia, že je výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti- rodinného domu súp. č. XXXX, postaveného na parc. č. XXXX/X o výmere 379 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, orientačné č. XX, nachádzajúcich sa v U. na ul. H. N., parc. registra „O.“, evidované na katastrálnej mape ako pozemok parc. č. XXXX/X o výmere 609 m², druh pozemku záhrada, parc. č. XXXX/X o výmere 379 m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvoria, ktoré nehnuteľnosti sú zapísané na LV č. XXX pre kat. úz. T., obec U.-J.. Č.. Q. J., K. U.S. Z.. Nakoľko v konaní o žalobe žalobkyne (v tomto konaní žalovaná 1/) proti žalovaným

(v tomto konaní žalobkyni a žalovanému 2/ o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k uvedeným nehnuteľnostiam bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 45C/218/2014-715 zo dňa 18. júna 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 15Co/3/2020-1005 zo dňa 24. februára 2021, súd prvej inštancie túto skutočnosť správne vyhodnotil ako prekážku právoplatne rozhodnutej veci-res iudicata, brániacu mu o žalobe žalobkyně o určenie výlučného vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam konať. Odvolacia námietka žalobkyně, že súdy sa otázkou vlastníckeho práva sa zaoberali len ako otázkou predbežnou, prejudicialnou a spoluvlastníctvo k rodinnému domu nebolo potvrdené výrokom rozhodnutia, ale jeho existencia obsiahnutá len v odôvodnení rozhodnutia, je pre danú vec právne irelevantná. Rozhodujúce pre posúdenie prekážky rozhodnutej veci bolo, že išlo o tých istých účastníkov, resp. strany sporu, aj keď v rozdielnom procesnom postavení, čo sa týka žalobkyně a žalovaných, tie isté nehnuteľnosti a stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t. j. vyplýva z rovnakého skutku). Navyše podielové spoluvlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam v konaní sp. zn. 45C/218/2014 už právoplatne bolo zrušené, žalobkyňa už k nehnuteľnostiam stratila akýkoľvek právny vzťah, teda aj spoluvlastnícky, z ktorého chce v tomto konaní vyvodiť stav výlučnej vlastníčky. Právne irelevantné pre posúdenie prekážky právoplatne rozhodnutej veci je aj opätovné spochybňovanie žalobkyně výsledkov dedičského konania v jej odvolaní proti napadnutému uzneseniu, ktoré v takomto prípade nie sú predmetom prieskumu odvolacím súdom, nakoľko sú pre dané rozhodnutie nepodstatné.

20. Odvolacie námietky žalobkyně tak neboli dôvodné, preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 225 ods. 1 CSP a žalovaným 1/ a 2/, úspešným v odvolacom konaní, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko im v tomto konaní žiadne trovy nevznikli.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).